

ပြေးနင်းစာ

ကောရီ

မင်းသမီးမ
ကျွန်တော်

မိုး

ဧကရီ၊ ပန်းသည် မနှင့် ဆရာမြ

ဆရာမြသန်းတင့်၏ ပင်ကိုရေးနှင့် ဘာသာပြန် ဆောင်းပါးများကို စုစည်းပြီး "ဧကရီ ပန်း သည် မနှင့် ကျွန်တော်" ဟု အမည်ပေးကာ စာဖတ်ပရိသတ်များ လက်ဝယ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်တွင် စုစုပေါင်း ဆောင်းပါး ၁၅ ပုဒ်ပါရှိပြီး လေးပုဒ်မှ လွဲ၍ ကျန် ၁၁ ပုဒ်မှာ ပင်ကို ရေးများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ စာအုပ်၏ ခေါင်းစဉ်အဖြစ် ယူထားသော "ဧကရီ၊ ပန်းသည် မနှင့်ကျွန်တော်" မှာ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် စပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်းကို နေရီရီစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေစဉ်က ဆရာမြ အထူးချီးမြှင့် ရေးသားပေးခဲ့သည့် ရှားရှားပါးပါး ရုပ်ရှင်အကြောင်း ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဆရာမြ၏ အခြားပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည့် "ကျွန်တော့်လမ်းလျှောက် မိတ်ဆွေများ " မှာ လည်း ၁၉၈၆ ခုနှစ်က ကလျာမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖေဖော်ဝါရီ၊ မတ်၊ ဧပြီ သုံးလဆက် တိုက်ဖော်ပြခဲ့သော ဆောင်းပါး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဆရာမြ၏ နောက်ဆုံးလက်ရာ တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် "ကျွန်တော်နှင့်ဂန္ထဝင်များ " ဆောင်းပါးမှာ လည်း ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီနှင့် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် Life Style မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ။

"ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ အကြောင်း"၊ "စာရေးဆရာနှင့် သူ့အလုပ်" ဆောင်းပါးများမှာ "မြသန်း" အမည်ဖြင့် ဆရာမြ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ "ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ အကြောင်း" ဆောင်းပါးမှာ မူလက "ဖိုးအော်သံ" အမည်ဖြင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း တွင် ပါရှိခဲ့ပြီး စာရေးဆရာနှင့် ယစ်မူးနေရာမှ တည်ငြိမ်သွားမှု၊ ကြည်နူးနေရာမှ ဆွေးလှ လှိုက်မောသွားဟန် အိပ်မက်နှင့် ကြည်မွေ့နေရာမှ အစစ်အမှန်ထဲသို့ လန့်နိုးသွားပုံ၊ ထိုခံစားချက်များ သည် နရီမှန်မှန်နှင့် ကျနေသော ဖိနပ်သံထဲတွင် ပေါ်နေသည်။ ။

ခန်းမဆောင်ကြီးက ဆုံးပင် မဆုံးနိုင်။ ယောက်ျားပျိုသည် ခန်းမဆောင်ထဲတွင် လျှောက်နေ သည် မှာ ဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ဝေး၍ ၊ မှုန်၍ မှုန်၍ သွားသည်။ ။ ဖိနပ်သံမှာ လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ မှိန်၍ မှိန်၍ သွားသည်။ ။ ဖိနပ်သံသည် အဝေးခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် သဲ့သဲ့ကလေးမျှသာ ကြားရတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးများကို ရှုခင်းမှ တော်တော်နှင့် မခွာနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွား သော ယောက်ျားပျိုကို ကြည့်ရင်း သူ့ဖိနပ်သံကို နားထောင်နေမိသည်။ ။ သူ့ကိုကြည့်၍ ကိုယ်ကိုယ် တိုင်တွင် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသလို လှိုက်ဖိုလာသည်။ ။

ထို ရှု ခင်း မှာ ဒါရိုက်တာ ဝီလီယံဝိုင်းလား ရိုက်ကူးသည့် "ရိုမန်ဟောလီးဒေး" ဇာတ်ကားမှ ဇာတ်သိမ်းခန်း ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းကြီးများ ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းများ စွာကို စွဲမက်ခဲ့ဖူးသော် လည်း ထိုဇာတ်သိမ်းခန်းကိုမူ ကျွန်တော်အထူးသတိရနေသည်။ ။

"ရိုမန်ဟောလီးဒေး" ဇာတ်သိမ်းခန်းသည် ပရိသတ်ကို ဘာကြောင့် ထိုမျှဖမ်းစားနိုင်သလဲ။

ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းလားသည် ခံစားမှု ဗဟိုဆုံချက်သဘောကို ကောင်းကောင်း သိသူဖြစ်သည် ။ ထိုဆုံချက်အရောက်တွင် ဗျာပါကုန်အောင် လုပ်ပြသွားနိုင်သော ဂရီဂိုရီပက်လို မင်းသားမျိုးကိုလည်း ထည့်သုံးထားလိုက်သည် ။ သို့တိုင်အောင် ထိုမျှထိ ခိုက်သွားလောက်အောင် ဆုံးရှုံးစရာ ပစ္စည်းတစ်ခုခုမရှိခဲ့လျှင် ဂရီဂိုရီပက်သည် ထိုဇာတ်သိမ်းခန်းကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုမျှကောင်းအောင် သယ် သွားနိုင်မည်မဟုတ်။ သူ ဆုံးရှုံးလိုက်သောအရာမှာ အခြားမဟုတ်။ အော်ဒရီဟက်ဘန်းဖြစ်သည် ဟု ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ယောက်က ရေးခဲ့ဖူးသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်သည် ဂရီဂိုရီပက်လိုပင် အိပ်မက်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွား သော အော်ဒရီဟက်ဘန်းကို တသသ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ကြသည် ။ ဆွေးလျကျန်ရစ်ခဲ့သော ဂရီဂိုရီပက်၏ တဒေါက်ဒေါက်မြည်နေသော ဖိနပ်သံသည် ကျယ်ဝန်းခမ်းနားလှသော ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ ၏ နှလုံးသား အကန့်များ ထဲတွင် လည်း ပဲ့တင်ထပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"ရိုမန်ဟောလီးဒေး" ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းမှာ ဥရောပအလယ်ပိုင်း ဘုရင့်နိုင်ငံတစ်ခုမှ ဘုရင့် သမီးတော်ကလေးတစ်ပါး သာမန်အရပ်သူတစ်ဦးအသွင် ရုပ်ဖျက်ကာ ရောမမြို့ကြီးထဲတွင် လျှောက် လည်သည် ။ ရောမက ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံကြီးတွေကို လျှောက်ကြည့်သည် ။ ရောမမြို့က ရင်ပြင်တွေ၊ ပန်းခြံတွေ၊ တိုက်ဆိုင်ကြီးတွေကို လျှောက်လည်သည် ။

လည်ရင်းပတ်ရင်း အမေရိကန် သတင်းထောက်တစ်ဦး
(ဂရီဂိုရီပက်)နှင့် တွေ့ပြီး နှစ်ယောက်သား စိတ်ကူးယဉ်
အိပ်မက်ကလေးကို တည်ဆောက်မိကြသည်။ သတင်းထောက်မှာ
အီတလီတွင် ထိုမင်းသမီးကလေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းကို
လာယူခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုကလေးနှင့် တွေ့သည့်အခါ
ထိုသတင်းကြီးကို လက်လွှတ်သွားခဲ့သည်။ မိန်းမပျိုကလေးမှာ
တောက်ပခမ်းနားသော မှန်နန်းဆောင်အပြင်ဘက်တွင်
လွတ်လပ်စွာနေရသဖြင့် လှောင်ချိုင့်မှ လွတ်လိုက်သော
ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ပျော်ရွှင်လန်း ဆန်းနေသည်။
သတင်းထောက်ကမူ သူ့ကို ဘုရင့်သမီးတော်မှန်းမသိ။ အရပ်သူဟု
ထင်ကာ လက်ထပ်ရန် ပူဆာသည်။ မိန်းမပျိုကလေးကလည်း သူ့ကို
တကယ်ချစ်သည်။ သို့ရာတွင် အရပ်သား နှင့် လက်ထပ်၍ မဖြစ်။
သို့ဖြင့် သူတို့ ချစ်ရက်များ သည် တဖြည်းဖြည်း ရှည်လျားကုန်ဆုံးစ
ပြုလာခဲ့ ကြသည်။ ရောမမှ အပျော်ခရီး ပြီးဆုံး၍
ပြန်ခါနီးသည့်အခါတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် တွေ့ကြသည်။
မိန်းမပျိုကလေးက သူ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည်
ဘုရင့်သမီးတော်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည့်အခါတွင်
သတင်းထောက်၏ အိပ်မက်တို့ သည် တစ်စစ ပြိုကွဲပျက်စီးကာ သွားခဲ့
ကြသည်။

သတင်းထောက်သည် ဘုရင့်သမီးတော်ကလေးကို သူမ တည်းခိုရာ
ဟိုတယ်သို့ လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့
နှစ်ယောက်သည် နောက်ထပ် မတွေ့နိုင်ကြတော့ပြီ။ ဂရီဂိုရီပက် သည်
သူမင်းသမီးကလေးကို ဆုံးရှုံးခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း
သူလို လှိုက်ဖိုခံစား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရသည်။

ကင်မရာသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော ဂရိဂိုရီပက်ကို တောက်လျှောက် ရိုက်ပြထား သည် ။ ဖိနပ်သံကလည်း နရီ စည်းချက်မှန်မှန်ဖြင့် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲ ပဲ့တင်ထပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်သိမ်းခန်းတစ်ခု၊ ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းခန်းတစ်ခု၊ သို့မဟုတ် တေးဂီတကြီး တစ်ပုဒ် အဆုံး စသည် တို့ သည် မည်သို့မည်ပုံ သိမ်းရမည်၊ မည်သို့မည်ပုံ ဆုံးရမည်ဆိုသည် ကို ရုပ်ရှင် သင်တန်းကျောင်း၊ ဂီတသင်တန်းကျောင်း၊ စာပေသင်တန်းကျောင်းတို့ တွင် သင်ကြား၍ မရ။ ဖန်တီး သူ၏ အနုပညာ ခံစားနိုင်စွမ်းအား၊ ဖန်တီးသူ၏ သမ္ဘာ၊ ဖန်တီးသူ၏ အတွေ့အကြုံတို့ ဖြင့်သာ ပြုလုပ် နိုင်စွမ်းသည် ။ ကြည်နူးစရာတွေ၊ တွယ်တာစရာတွေ၊ လွမ်းမောစရာတွေကိုချည်းပြသည် ။ ပရိသတ် အတွက် အိပ်မက်ဘုံကလေးကို တည်ဆောက်ပေးထားသည် ။ ချစ်သူနှစ်ဦးတွင် ဘာမျှလိုလေသေး မရှိ၊ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်မှုတွေမရှိ၊ ကြမ်းရှသော ထောင့်စွန်းတွေမရှိ၊ ခက်မာသော ဖွဲ့စည်းပေါင်း စပ်မှုတွေမရှိ၊ ဘဝသည် ပြည့်စုံသော အိပ်မက်ဘုံကလေး ဖြစ်နေသည် ။

ပြန်ခါနီးတော့ မင်းသမီးကလေးက ဘုရင့်သမီးတော်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည် ။ ထိုအခါတွင် သူတို့ ၏ အိပ်မက်ဘုံကလေးသည် ပြိုကျကွဲသွားကာ တစ်စစ ဖြစ်သွားကြသည် ။ မင်းသမီးကလည်း ဆွေးသွားသည် ။ မင်းသားကလည်း ဆွေးသွားသည် ။ ပရိသတ်ကလည်း ဆွေး သလိုလို ဖြစ်လာသည် ။ ထိုအချိန်တွင် ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းလားသည် ကျယ်ဝန်းလှသော ခန်းမဆောင် ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေသော မင်းသားကို တောက်လျှောက် ရိုက်ပြသွားကာ ရေးရေးမှုန်မှုန် မြင်ရတော့သည့်အချိန်တွင် မှ ဇာတ်ကို သိမ်းလိုက်သည် ။ ခံစားမှု

ဆုံချက်သို့ အရောက် တွင် အမိအရ ဖမ်းတတ်ဖို့ ဖမ်းနိုင်ဖို့ ဆိုသည် မှာ သမ္ဘာရင့်သော ဒါရိုက်တာကြီးများ သာလျှင် တတ်နိုင်သည် ။

ကျွန်တော်သည် "ရိုမန်ဟောလီးဒေး"ကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်လျှင် ထိုဇာတ်သိမ်းကို မြင်ယောင် နေသည် ။

(၂)

ထိုဇာတ်သိမ်းကို မြင်ယောင်သလို ထိုဇာတ်ကားထဲက မင်းသမီးအော်ဒရီဟက်ဘန်းကိုလည်း မြင်ယောင်နေသည် ။

နှစ်ဆန်းစက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး အော်ဒရီဟက်ဘန်း ကွယ်လွန်ပြီဆိုသည့်သတင်း ဖတ်လိုက်ရသည့်အခါ "ရိုမန်ဟောလီးဒေး" ဇာတ်ကားကို ကျွန်တော်ကြည့်တုန်းကလို ရင်ထဲတွင် ဖိုလှိုက်သွားသည့် အရသာကို ခံစားလိုက်ရသည် ။

"လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ်အတွင်း အသက် ၆၃ နှစ်အရွယ်၌ ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန် သွားသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့ အလှအပ အိပ်မက်များ ထဲက အံ့ဩဖွယ် ဧကရီ မင်းသမီးတစ်ပါး ကို စွန့်လွှတ်ပေးအပ်လိုက်ရသည့်နှယ် ခံစားရပေသည် " ဟု တိုင်းမ် မဂ္ဂဇင်းက ရေးခဲ့သည် ။

"ရိုမန်ဟောလီးဒေး"မှာ ဟက်ဘန်း၏ ပထမဆုံးဇာတ်ကားဖြစ်သည် ။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်လောက် ကလားမသီ။ ဂလုပ်ရုံ (ယခု ဂုဏ်ရုံ)တွင် ပြတော့ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးကြည့်ဖူးခြင်းဖြစ်သည် ။

"အော်ဒရီဟက်ဘန်း ၁၉၂၉ - ၁၉၉၃" ဟု
တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ရ သည် ။ ကျွန်တော်တို့
မျိုးဆက်၊ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူ။

အော်ဒရီဟက်ဘန်းသည် အင်္ဂလိပ်လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်နှင့်
ဒတ်ချ်မှူးမတ် သမီးပျို တစ်ဦးမှ ဘယ်လ်ဂျီယန်တွင် မွေးခဲ့သည် ။
ကျွန်တော်တို့လိုပင် လူလားမြောက်စတွင် ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကြီးနှင့်
ကြုံခဲ့ရသည် ။ ဟက်ဘန်းသည် ဟော်လန်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီး
မိဘများမှာ နာဇီတို့ အကျဉ်းစခန်းများ ထဲတွင် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည် ။
မိဘမဲ့ အော်ဒရီဟက်ဘန်းသည် မကြာခဏဆို သလိုပင်
ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနှင့် ကြုံခဲ့ရသည် ။ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်
ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ စစ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်တို့
မျိုးဆက်လိုပင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုထဲတွင် ပါဝင်လာ
ခဲ့သည် ။ စာကို ဖိနပ်ထဲထည့်ပြီး တော်လှန်ရေးသမားများ ထံ စာပို့သည့်
သူ့အကြောင်းကို ဖတ်ရသည့် အခါ ဖက်ဆစ်ဂျပန်
တော်လှန်ရေးတုန်းက ဆေးပေါ့လိပ် အစီခံထဲတွင် စာရွက်ကို
လိပ်ထည့်ပြီး တော်လှန်ရေးသမားတွေထံ စာသွားပို့ရသည့်
ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ကို ပြန်၍ သတိရမိသေးသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သာ မကပါ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကို
ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် လူလားမြောက်စ လုလင်ပျို လုံမပျိုတို့ သည်
ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင် ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းသော ကာလများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ
သူများ သာ ဖြစ်ပါသည် ။ သူတို့ သည် လွတ်လပ်မှု၊ တရားမျှတမှုနှင့်
တန်းတူညီမျှမှုတို့ အတွက် သူတို့ တတ်နိုင်သော နေရာမှာ
တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လာရသည် ။ ဘယ်နေရာ၊
ဘယ် တိုင်းပြည်မဆို လူငယ်သည် လွတ်လပ်မှု၊ တရားမျှတမှုနှင့်

တန်းတူညီမျှမှုကို ခုံမင်မြတ်နိုးကြသည် သာ ဖြစ်ပေသည်။ ။

စစ်သည် ကြောက်စရာအဖြစ်ကြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စစ်သည် အော်ဒရီဟက်ဘန်းအား နာကြည်းခါးသီးစေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသည့်နောက် စစ်အေးတိုက်ပွဲ အရှိန် ပြင်းနေသည့် ကာလတွင် လည်း အော်ဒရီဟက်ဘန်းသည် အရှေ့နှင့် အနောက်အုပ်စု နှစ်ခုလုံးမှ ပရိသတ်များကို ဖမ်းစားထားနိုင်ခဲ့သည်။ ။ တည်ငြိမ်ရေရာခြင်းမရှိသော ကမ္ဘာကြီးကို သူ့အလှ၊ သူ့ အနုပညာ၊ သူ့ပျိုနုလန်းဆတ်မှုဖြင့် ချွေးသိပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ။ အနောက်မှ ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေးဆရာ ဂျန် လားက "စိတ်ထားလှသူ၊ နှလုံးနွေးထွေးသူ၊ မျက်နှာလှသူ၊ စစ်လွန်ခေတ်ကြီး၏ အကောင်းမြင်ဝါဒ ခံစားချက်နှင့် မျှော်လင့်ချက်တို့ ဝင်စားမွေးဖွားလာသူ" ဟု ရေးခဲ့သည်။ ။

"ရိုမန်ဟောလီးဒေး" ဇာတ်ကားနောက်တွင် ဇာတ်ကား တော်တော်များများ ထွက်လာ သည် ။ ထိုစဉ်က သူ့ဇာတ်ကားတိုင်းလိုလို ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာသဖြင့် အော်ဒရီဟက်ဘန်းကို ကြည့် ဖြစ်ကြသည်။ ဒုတိယကားမှာ ဒါရိုက်တာ ဘီလီဝိုင်းလ်ဒါး၏ "ဆာဘရီးနား" ဖြစ်သည်။ ။ ဆာဘရီး နားမှာ ဇာတ်ကားထဲမှ မင်းသမီး၏ နာမည်ဖြစ်ပြီး ဟက်ဘန်းက မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ မြီးကောင်ပေါက် သမီးကလေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ထားသည်။ ။ ဒရိုင်ဘာ၏ သမီးကလေးကို သူဌေး သားညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဝီလျံဟိုးလ်ဒင်းနှင့် ဟန်ဖရီဘိုးဂတ်တို့ က ကြိုက်နေကြသည်။ ။ နောက်ဆုံးတွင် ဆာဘရီးနားသည် ပိုက်ဆံချမ်းသာသည့် လုပ်ငန်းရှင် အစ်ကိုကြီးကို မချစ်ဘဲ အလုပ် လက်မဲ့ ညီငယ်၏ အချစ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ ။

နော က် တ စ် ကား မှာ "တီ ဖ န် နီ မှာ မနက်စာ" ဆိုသည့်ဇာတ်ကားဖြစ်သည် ။ ထိုဇာတ်ကားတွင် တဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သော ဟော်လီဂိုး လိုက်တလီဆိုသည့် မြီးကောင်ပေါက်မကလေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သွားသည် ။ "အစိမ်းရောင်စံအိမ်" နှင့် "လမ်းအတွက်နောက်နှစ်ခွက်" ဆိုသည့် ကားများကိုတော့ ကျွန်တော် မကြည့်လိုက်ရ။ "လမ်းအတွက်နောက်နှစ်ခွက်" မှာ အရက်သမားတစ်ဦး ၏ ဇနီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သွားခဲ့သည် ။ ဒါရိုက်တာ ဂျန်ဟူစတန်၏ "ခွင့်လွှတ်မခံရသူ" ဇာတ်ကား တွင် မက္ကဆီကန်နယ်စပ်က အမေရိကန် အိန္ဒိယန်း ကပြားမကလေးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ စတန်လေ ဒိုနင်၏ "ရယ်စရာမျက်နှာ" တွင် အထက်တန်းစား မိန်းမပျိုတစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း သရုပ် ဆောင်သွားခဲ့သည် ။ "ရှားရမ်" ဇာတ်ကားတွင် ကယ်ရီဂရန့်၏ မေးခွက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး "ဒီနား မှာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်တော့ ဘယ်လိုရိတ်သလဲဟင်" ဟု နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေဟန်ကို သတိရနေ သည် ။

ကင်းဗီဒေါ၏ "စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး" တွင် နာတာရှာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပုံမှာ ဟက်ဘန်း နှင့်လိုက်ဖက်သည် ။ နာတာရှာက မြို့စားကြီးသမီး မြီးကောင်ပေါက်မကလေး၊ စိတ်ကစားတတ်သည့် အရွယ်၊ လောကကြီးတွင် အပူအပင် ကင်းမဲ့စွာနေတတ်သူ။ ထိုစရိုက်သည် မျူးမတ်မျိုးမှ မွေးလာ သည့် အော်ဒရီဟက်ဘန်းနှင့် ပို၍ လိုက်ဖက်နေသည် ။ ဟက်ဘန်းသည် ဝါရင့်မင်းသားကြီးများ ဖြစ် သော ဟင်နရီဖွန်ဒါ (ပီယာ)နှင့် ဂျွှစ်ဖားရား (မင်းသား အန်ဒရေ) တို့ ကြားတွင် နိုင်နင်းစွာ သရုပ် ဆောင်သွားသည် ။

အော်ဒရီဟက်ဘန်းကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်ရသည် မှာ
 ဂျော့ကူးကား ရိုက်သည့် "မိုင်ဖဲယားလေဒီ" ဖြစ်သည် ။
 မိုင်ဖဲယားလေဒီ မှာ ဘားနတ်ရှော့၏ "ပစ်မာလီယန်း" ပြဇာတ်ကို
 ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ပန်းသည် မလေး အယ်လီဇဘက်လတ်သည်
 ပါမောက္ခကြီး ဟစ်ဂင်းစ်၏ သင်ကြားပေးမှုကြောင့် အထက်တန်းစား
 မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပုံဖြစ်သည် ။ ပစ်မာလီယန်းမှာ
 ဂရိဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ထုလုပ်သည့် လှပသော
 ပန်းပုရုပ်ကလေးကို ပြန်၍ စွဲမက်သွားသော
 ပန်းပုဆရာတစ်ယောက်အကြောင်းဖြစ်သည် ။ "မိုင်ဖဲယားလေဒီ" မှာ
 နယူးယော့ ဘရော့ဝေးတွင် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင်
 စင်တင်ကပြခဲ့ရသည့်ဇာတ်ဖြစ်ပြီး နောက်တွင် ဂျော့ကူးကားက
 မင်းသားကြီး ရက်ဟယ်ရီဆန်၊ အော်ဒရီဟက်ဘန်းတို့ ဖြင့်
 ရုပ်ရှင်အသွင် ကူးပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ထို့နောက်တွင် အော်ဒရီဟက်ဘန်းသည် ရှောင်ကွန်နရီနှင့်
 တွဲဖက်ပြီး "ရိုဘင်နှင့် မာရီယန်" ဆိုသည့် ဇာတ်ကားရိုက်သေးသည် ။
 ဒါ ရိုက်တာ မှာ ရစ်ချတ်လက်စတာ ဖြစ်သည် ။ နောက်ဆုံး
 ရိုက်သည့် ကား မှာ စတီဗင်စပီးဘတ် ရိုက်ကူးသည့် "အစဉ်သဖြင့်"
 ဆိုသည့် ဇာတ်ကားဖြစ်သည် ။ ထိုဇာတ်ကားများကိုမူ ရန်ကုန်သို့
 ရောက်မလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မကြည့်လိုက်ရ။

အော်ဒရီဟက်ဘန်းသည် "လမ်းပေါ်တွင် ကျက်စားသည့်

သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏ အပြစ်ကင်းစင်မှုမျိုး၊ ရိုးသားမှုမျိုးရှိသည်
" ဟု အနောက်နိုင်ငံမှ ပရိသတ်များက ဝေဖန်ကြသည် ။ သူ
မျက်နှာကျပုံ၊ သူ၏ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပုံ၊ မျက်နှာမြင်
ချစ်ခင်ပါစေဆိုသကဲ့သို့ မြင်ရသူတို့ နှစ်သက်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပုံတို့
ကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်ပေ။ အော်ဒရီဟက်ဘန်းသည် မာန
မကြီး၊ ဘဝင်မမြင့်၊ ဒါရိုက်တာ ခိုင်းသမျှကို ရက်ရက်ရောရော
လုပ်ပေးတတ်သည် ဟု ဆိုသည် ။ သူသည် ထိုမျှ
အောင်မြင်ကျော်ကြားလာခြင်းအတွက် သူနှင့်အတူ
သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးသည့် သရုပ် ဆောင်များ နှင့် ဒါရိုက်တာများကို
အစဉ်အမြဲ ကျေးဇူးစကားဆိုတတ်သည် ။

"ဆရာတွေက ကျွန်မမှာ ရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး အရည်အချင်းတွေကို
ရွေးထုတ်တတ်တယ်လေ၊ ဒီလို ရွေးထုတ်ပြီး ထင်းခနဲ နေအောင်
ပြလိုက်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သရုပ်ဆောင်
တွေကလည်း ကျွန်မကို ပို့ပေးကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မ
အောင်မြင်တာပါ" ဟု ပြောဖူးသည် ။

အော်ဒရီဟက်ဘန်းသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မဖြစ်မီတုန်းက
ကချေသည် လုပ်ခဲ့ဖူးသည် ။ သို့ရာတွင် ခပ်ပိန်ပိန်၊ ခပ်ပါးပါး။
ဟက်ဘန်းသည် ထိုမျှ ကျက်သရေရှိသော ကကွက်များကို ကနိုင်
မည်ဟု မည်သူမျှ မထင်ကြ။ ကချေသည် တစ်ယောက်၊
ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် သူမ အောင်မြင်ခြင်းမှာ
လှုပ်ရှားဟန်ကြောင့်လည်း မဟုတ်။ ရုပ်ကြောင့်လည်း မဟုတ်။
စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်သည် ။ "သူ အောင်မြင်မှုသည် ခံစားမှုဆိုင်ရာ
စွမ်းအားကြီးမားမှုနှင့် တည်ငြိမ်မှုတို့ ကြောင့် ဖြစ်သည် " ဟု
ဝေဖန်ရေးဆရာများက ရေးခဲ့ကြသည် ။

အမေရိကန် စာရေးဆရာ ထရူးမင်းက ဟက်ဘန်း၏ မျက်နှာသည် ဂေါ်ရီအရွယ် လွန်စ၊ ကုမ္ဘာရှိ အရွယ်ဝင်စ မျက်နှာလေးဖြစ်သည် ဟု ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ။

ထိုတည်ငြိမ်မှု၊ ရိုးသားမှုတို့ ကြောင့်ပင် စာနယ်ဇင်းဆရာများ သည် ဟက်ဘန်း၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာများကို ရေးသည့်အခါတွင် သက်ညှာစွာရေးခဲ့ကြသည် ။ အချို့မှာ သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မရေးဘဲ ချန်ပစ်ခဲ့ကြသည် ။ သူသည် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက် ပျက်ခဲ့သည် ။ ပထမအိမ်ထောင်မှာ "စစ် နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး" တွင် သူနှင့်အတူ သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် မင်းသားကြီး ဂျစ်ဖားရား ဖြစ်သည် ။

နောက်ပိုင်းတွင် အော်ဒရီဟက်ဘန်းသည် ရုပ်ရှင် သိပ်မရိုက်ဖြစ်တော့ဘဲ ဆွစ်ဇာလန်တွင် နေထိုင်ကာ ကုလသမဂ္ဂကလေးများ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့ (ယူနီဆက်) အတွက် အလှူငွေများ ကောက်ခံ ပေးခြင်း၊ ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများကိုလုပ်ခြင်း စသည့် ပရဟိတလုပ်ငန်းများ နှင့် အချိန်ကုန်နေ တော့သည် ။

မကွယ်လွန်မီကလေးမှာပင် ဟက်ဘန်းသည် ဆိုမာလီယာသို့ သွားရောက်ကာ ဆိုမာလီယာ ပြည်တွင်းစစ်ကို ရပ်စဲရန် စောစီးစွာ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်က ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးများ ပင်လျှင် ဆိုမာလီယာကိစ္စကို မစဉ်းစားကြသေး။

ဟက်ဘန်းသည် ဧကရီ၊ ပန်းသည် မ၊ ဒရိုင်ဘာ၊ လင်ဆိုးမယား၊ လေလွင့်နေသည့် ကောင်မလေး၊ စာအုပ်ဆိုင်အရောင်း စာရေးမ၊ ဖက်ရှင် ကိုယ်ဟန်ပြမယ် စသည့်စရိုက်များ စွာကို နိုင်နင်းစွာ သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည် ။

သူမသည် လူလားမြောက်စ အရွယ်တွင် စစ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ။ ငတ်ပြတ်ခဲ့ရသည်။ ။ မိဘတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ။ အနုပညာရှင်အဖြစ် အောင်မြင်ကျော်ကြားချိန်တွင် စစ်အေးကာလကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ။ တတိယကမ္ဘာစစ်တစ်ကြိမ်၏ ခြောက်လှန့်မှုအောက် ရင်တထိတ်ထိတ် နေခဲ့ရ သည်။ ။ သို့တိုင်ဟက်ဘန်းသည် သူ၏ "လမ်းပေါ်က သူငယ်ကလေး၏ အပြစ်ကင်းစင်မှု၊ ဂေါ်ရီလွန်စ ချစ်စရာမျက်နှာ၊ ရိုးသားတည်ငြိမ်သည့် စိတ်ထား" တို့ဖြင့် တတိယကမ္ဘာစစ် တစ်ကြိမ် ခြောက်ခံနေရ သော ကမ္ဘာကြီးကို ရွှင်လန်း ကြည်မွေ့အောင် လုပ်သွားခဲ့သည်။ ။

အသက် ၆၀ ကျော် ကွယ်လွန်ခါနီးအရွယ်တွင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ ကလေးငယ်များအား ကယ်ဆယ်ရေးအတွက် သူမ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးပမ်းသွားခဲ့သည်။ ။ စစ်အေးလွန်ခေတ်တွင် ဆိုမာလီ၊ ဘော့စနီးယား၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ ဂါဇာကမ်းမြောင်ဒေသ၊ လက်ဘနွန် စသည့် နေရာများမှ ပြည်တွင်း စစ်များကို တွေ့သွားရသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဟက်ဘန်းသည် ကင်ဆာရောဂါကို ခံစားနေရသည့်ကြားမှ ပင် ဆိုမာလီယာတွင် ပြည်တွင်းစစ် ရပ်စဲအောင်၊ အပျက်ကပ်ကြီးဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် ရပ်မြင် သံကြားမှ နေ၍ မကြာခဏ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ။

ယခုမှ မှူးမတ်နွယ်၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက် ဆက်သွား၊ ကချေသည် ၊ ရပ်ရှင် မင်းသမီး စသည့် ဘဝတို့ ကို ဖြတ်သန်း၍ ဆိုမာလီယာတွင် ပြည်တွင်းစစ်ရပ်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် အော်ဒရီဟက်ဘန်းသည် ဆိုမာလီယာမှ သေနတ်သံများ မစဲမီတွင် နှလုံးအခုန် ရပ်သွားလေပြီ။ လူလားမြောက်စ အရွယ်မှ သည် အသက် ၆၀ ကျော် အရွယ်အထိ စစ်ကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သော အော်ဒရီ ဟက်ဘန်း၏

ဘဝမီးတိုင်သည် စစ်မီးလျှံများကြားတွင် ငြိမ်းသွားလေပြီ။

အော်ဒရီဟက်ဘန်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်သည် လည်း
စစ်၏ ထိတ်လန့်ဖွယ်တို့ ကို ကြုံခဲ့ရသည် ။ စစ်အေး တစ္ဆေ ကြီး၏
ခြောက်လှန့်မှုကို ခံခဲ့ကြရသည် ။ စစ်အေးလွန်ခေတ်၏
သေနတ်သံများကို ကြားခဲ့ကြရသည် ။ ထို့ကြောင့် သူရင်ခုန်သံသည်
ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်၏ ရင်ခုန်သံ။ သူစိုးရွံ့မှုသည် ကျွန်တော်တို့
မျိုးဆက်၏ စိုးရွံ့မှု။ သူ ဘဝအမောသည် ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်၏
ဘဝအမော။ ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်နိုင်ငံမှာ ရှိစေ
လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသော ခြေလှမ်းတွေ တူသဖြင့် ခံစားပုံတွေကလည်း
အတူတူ။

"ရိုမန်ဟောလီးဒေး" တုန်းက ဂရီဂိုရီပက်သည်
လှပမွေ့ကြည်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်ဘုံ ကို ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သည် ။
ယခု ဂရီဂိုရီပက်၏ ဆုံးရှုံးမှုအတိုင်းအတာသည်
မည်မျှကြီးမားကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ စာနာနိုင်လေသည် ။

ကျွန်တော်သည် ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှ
ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ကျနေသော ဂရီဂိုရီ ပီပက်၏ ဖိနပ်သံကို
ကြားယောင်နေလေတော့သည် ။

စံပယ်ဖြူ
၁၉၉၄၊ ဇန်နဝါရီ

ရှင်ဉာဏက္ကန္တ

ရှင်ဉာဏက္ကန္တသည် ဧပြီလ၊ ၆ ရက်နေ့တွင် သာမဏေဘောင်သို့ စတင်ဝင်ရောက်လေသည် ။ စတင်ဝင်ရောက်သည် ဟု ပြောရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ဆံချ၊ သင်္ကန်းဆီး စသည့် ပရိကံ အမှုလောက်ကိုသာ ပြီးစီးပြီး သရဏဂုံမတည်သေးခြင်း၊ အလှူရှင် အလှူအမများကလည်း မိမိတို့ ၏ ပဗ္ဗဇိတအလှူကို ရေစက်မချသေးခြင်းတို့ ကြောင့်ဖြစ်သည် ။

ကိုရင်လောင်း ဖိုးလမင်းကို ဆံချသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ပဝါခံ၍ သူ့ဆံစတို့ ကို သိမ်းပါသည် ။ ကျောင်းရှိ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက သူ့ဆံပင်ကို ခပ်ထက်ထက် သင်တုန်းဓား ဖြင့် ရိတ်ပေးသည် ။ သူ့ဆံပင်မှာ ရိတ်နေရင်း ရေခြောက်၍ ခြောက်၍ သွားသဖြင့် မကြာခဏထ၍ ရေဆွတ်ရသေးသည် ။

ကိုရင်လောင်း ဖိုးလမင်းသည် သူ့ဆံကို ချနေစဉ် စကားတစ်လုံးမျှ မပြော။ ကျွန်တော်တို့ က စကားတွေ ဖောင်နေသလောက် သူသည် တုံ့ကိုဘာဝေ ပြုလျက်သာနေသည် ။ ရှည်လျား၍ ကုပ်ပေါ် ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်များကို နှမြောတသနေသည် လောဆိုသည် ကိုမူ ကျွန်တော် မသိနိုင်ပြီ။ သူ့ဆံပင် ကို လေးငါးခါလောက် ရိတ်လိုက်သည့်အခါတွင် ဆံချခြင်းအမှု ပြီးသွားတော့သည် ။ တစ်လျှောက်လုံး တုံ့ကိုဘာဝေပြုနေခဲ့သော ကိုရင်လောင်းသည်

တစ်ခေါင်းလုံး ရိတ်ပြီးသွားသည့်အခါတွင် "စပ်လိုက် တာ" ဟု တစ်ခွန်းမျှသာ ပြောသည်။

"သွား ... ကိုရင်လေး။ နှင်းမှုန့် နည်းနည်းယူချေ။ နှင်းမှုန့်နဲ့ ခေါင်းကို လိမ်းလိုက်။ ခပ်ပါးပါးလေး လိမ်းနော်။ ထူလပျစ်ကြီး သုတ်မနေနဲ့ ဦး" ဟု ဆံချပေးသည့် ဦးပဉ္စဇင်းက မိန့်သည် ။ ကျွန် တော့် မှာ ဆံစတွေ ခံထားသော ပဝါကို ကိုင်ကာ ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

"ဒီဆံတွေကို ဘယ်မှာ သွားစွန့်ရမှာ လဲ ဘုရား"

"သာမဏေလောင်းရဲ့ ဆံပင်ဆိုတာ မြတ်တဲ့ ပစ္စည်း။ မနင်းပေစေနဲ့ ။ ဒကာမကြီးက မြေကြီး ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ ဆံစတွေကို ကုန်အောင်ကောက်။ ပြီးတော့ ဟောဟိုကျောင်းရှေ့ အုတ်ကန်နားက အုန်းပင်ခြေရင်းမှာ သွားစွန့်ချေ"

ကျွန်တော်က ပဝါဖြင့် ခံထားသည့် ဆံစများကို အုန်းပင်ခြေရင်းသို့ သွားစွန့်နေစဉ် ကျွန်တော့် ဇနီး မရွှေမသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ကျနေသည့် ဆံပင်များ ၊ တစ်စချင်း၊ တစ်ပင်ချင်း လိုက်ကောက်နေ သည် ။

"ကိုယ့်သားက ခုမှ မျက်နှာလေးကြည်သွားတယ်။ ဟိုတုန်းက ဆံပင်ဖို့ ယိုဖားယား၊ မျက်နှာ မှုန်သိုးသိုးနဲ့ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး" ဟု ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။

မရွှေမ၏ မျက်နှာသည် လည်း ကြည်လင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်ကား သူ့စကားများကို မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်။ ကိုယ့်အတွေးဖြင့် ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကျွန်တော့်တွင် သားသမီး လေးယောက်ရှိရာ အကြီးနှစ်ယောက်မှာ သမီးများ ဖြစ်ကြပြီး အငယ်နှစ်ယောက်မှာ သားများ ဖြစ်ကြသည် ။ သား သမီးလေးယောက်တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ဖိုးလမင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် အကြာဆုံးနေသည့်ကလေးဖြစ်ပါသည် ။ ပထမကလေး သုံးယောက် တုန်းက ကျွန်တော်သည် သူတို့ နှင့် ကောင်းကောင်း မနေခဲ့ရပါ။ အကြီးဆုံးသမီး မိတူးကို မွေးပြီး အခါလည်လောက်အရောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဝေးမြေရပ်ခြားသို့ ကာလအတန်ကြာ သွားနေခဲ့ရ ပါသည် ။ ဒုတိယမိမြူကို မွေးပြီး အခါလည် အရောက်တွင် လည်း ကျွန်တော်သည် ဝေးမြေရပ်ခြားသို့ ပို၍ ကာလကြာညောင်းစွာ သွားနေခဲ့ရပါသည် ။ တတိယသား ဖိုးပြုံးချိုကို မွေးပြီး နှစ်လသား အရွယ်လောက် အရောက်တွင် လည်း ကျွန်တော်သည် ဝေးမြေရပ်ခြားသို့ပို၍ ပို၍ ကာလကြာညောင်း စွာ သွားနေခဲ့ရပါသည် ။

သား အ င ယ် ဆုံး မှာ ကား မွေးသည် မှ ယခုအရွယ်အထိ ကျွန်တော်နှင့် တစ်လျှောက်လုံး လက်ပွန်းတတီး နေခဲ့ရသဖြင့် အခြားသားသမီးများ နှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းရှိသလောက် သူနှင့်မူ လက်ပွန်း တတီးရှိပါသည် ။ သူသည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မွေးဖွားသူဖြစ်ရာ ယခုဆိုလျှင် အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ် ကိုးတန်းကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။

တစ်နေ့တခြား ထွားလာကာ အရပ်ကြီးရှည်လာသော သူ့ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် က သူ့သားကို ရင်ပြုရန် မကြာခဏ ကျွန်တော့်ကို သတိပေးသည် ။ သူ သတိပေးတိုင်းလည်း "ပြုတာ ပေါ့ကွာ" ဟု ပြောကာ နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့ လုပ်နေခဲ့သည် ။ ဇနီးသည် မရွှေ့မသည် ဘာသာတရားကို အတော်အတန် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသော

ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သားကို ရှင်မပြုရမချင်း စိတ်ထဲတွင် တငင်ငင် ဖြစ်နေပုံရပါသည်။ သားအကြီးတုန်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ရှင်မပြု ခဲ့ရပါ။ ထို့ကြောင့် မရွေးမသည် စိတ်မဖြောင့် ဖြစ်နေဟန်တူပါသည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ဝေးမြေရပ်ခြားမှ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်သားအကြီးသည် ၁၀ နှစ်ကျော် လောက် ရှိနေလေပြီ။ သို့တိုင် ရှင်မပြုရသေး။ သူ့ကိုလည်း ရှင်ပြုဖို့ မရွေးမက ပူဆာခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ်ကလည်း "ပြုတာပေါ့ကွာ" ဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် တော်တော်နှင့် မပြုဖြစ်ခဲ့ ပါ။

ပခုက္ကူရှိ ကျွန်တော့်အဖေနှင့် အမေထံသို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင်

"မင်းသား အကြီးကောင် ဖိုးပြုံးချို ရှင်ပြုပြီးပြီလား" ဟု အဖေက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

"ဘယ်မှာ ပြုရမှာလဲ။ သူက ဟိုရောက်နေတာနဲ့ ဘယ်မှာ ပြုချိန်ရှိလို့လဲ။ သားကဖြင့် လူပျို ကြီးဖြစ်တော့မယ်" ဟု အမေက ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ပြန်ဖြေပါသည်။

"တို့လည်း အသက်ကြီးပြီကွာ။ မသေခင် မြေးတွေ ရှင်ပြုသွားချင်တယ်။ မင်းတို့ အဖေ အမေတွေက မပြုရင်လည်း တို့ ပြုပါမယ်။ ခေါ်ခဲ့ပါ" ဟု အမေက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ အဖေက မူ သားသမီး ရှင်သာမဏေပြုရေးကိစ္စကို ပေါ့တီး ပေါ့ဆ သဘောထားရလားဟု ကျွန်တော့်ကို မြည်တွန်၏။ ညောင်ကန်ဆရာတော် ဦးဗုဓ်၏ "ဒါနဖလိုပွတ္တိ"ကျမ်းကို ကိုးကားကာ ဒါနဖလကို အကျယ်ရှင်းပြ၏။

နောက်တစ်နှစ်နွေတွင် အဖေနှင့် အမေတို့ က အခြားသော မြေးများ

နှင့်အတူ ကျွန်တော့်သား ကြီးကို ရှင်ပြုပေးခဲ့သည် ။ ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါးသည် သူတို့ စုဆောင်းထားသည့် ငွေကလေးဖြင့် မြေးများကို အတော်အတန်ကြီးသည့် ရှင်ပြုမင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပခဲ့ပါသည် ။ အဖေနှင့် အမေကား မြေး တွေကို ရှင်ပြုရသဖြင့် အသေဖြောင့်ပြီဟု ဆိုကာ များစွာ ဝမ်းမြောက်ကြပါသည် ။ ပီတိဖြစ်ကြပါ သည် ။

"ရေတွင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ရေကန်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ကျမ်းကုန် အောင် လှူပေမယ့် သာသနာ့ ဒါယိကာ အမွေမခံထိုက်ဘူးတဲ့ ဟဲ့။ အလှူအတန်း ရက်ရောတဲ့ သီရိ ဓမ္မာသောကမင်းကြီးတောင် သားတော်မဟိန္ဒကို ရှင်ပြုမှ သာသနာ့ဒါယိကာလို့ အမွေခံနိုင်သတဲ့ ။ ဘယ်လောက်ပဲ အလှူဒါနတွေပြုပြု ကိုယ့်သားဖြစ်စေ၊ ကိစ္စိမသားဖြစ်စေ တစ်ယောက်ယောက် သာသနာ့ဘောင်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းပေးမှ သာသနာ့အမွေကို ခံထိုက်တယ်" လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တိုင်း ယုံကြည်ကြတယ်။

သို့ဖြင့် သားအကြီး ဖိုးပြီးချို့ကို သူ့အဘိုး၊ သူ့အဘွားတို့ က သာမဏေ ဘောင်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းပေးခဲ့ကြပါသည် ။ ယခု သားအငယ် အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါတွင် မရွှေ့မသည် သူ ကိုယ်တိုင် အလှူဒါယိကာမအဖြစ်ကို ခံယူချင်သည် ဟု ဆိုနေလေပြီ။

"ခု သားအငယ်ကျတော့ ရှင်ပြုပေးမယ့် အဘိုးအဘွားတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ လည်း အသက်တွေ ကြီး လာပြီ။ အလှူဒါနဆိုလို့ လည်း ဘာမျှ ဟုတ္တိပတ္တိ မလုပ်ခဲ့ရသေးဘူး။ ရှင်မှာ လည်း ရှင်ပြောတဲ့ "မော်စကို" ကို သွားနေတာနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပဲ။ စုပေါင်းရှင်ပြုတွေ၊ စုပေါင်း အလှူတွေကိုလည်း မထည့်နိုင်ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားအငယ်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင် ရှင်ပြုဖြစ်အောင် ပြုရမယ်။ ဒါမှ ကျွန်မတို့ အသေဖြောင့်မယ်"

ဗုဒ္ဓဘာသာ မိဘနှစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည့် ကျွန်တော်သည် မရွှေမ၏ အဆိုကို ဘာမျှ ကန့်ကွက်ရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်သားကို ရှင်ပြု၍ သာမဏေဘောင်တွင်း သို့ သွတ်သွင်းလိုပါသည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် မရွှေမတို့ အမြင်ချင်း အနည်းငယ် ကွဲနေကြပါ သည် ။ မရွှေမက သူ့သားကို ရှင်ပြုလိုခြင်းမှာ လောကုတ္တရာ အမြင်သက်သက် ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာ လောကီအမြင် ပါသင့်သလောက် ပါနေပါသည် ။

လောကီအမြင်ဆိုသည် မှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် တောမှာ မွေးပြီး တောမှာ ကြီးပြင်း လူ လားမြောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အဆုံးအမအောက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့်အခါ တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု၏ အဆုံးအမကို ရခဲ့ပါသည် ။ ကြီးပြင်းလာ၍ နိုင်ငံခြား၊ ယဉ်ကျေးမှု တို့ နှင့် ထိတွေ့လာရသည့်အခါတွင် မြန်မာယဉ်ကျေးမှု၊ တစ်နည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု မြေခံရေခံ ကြီးရှိနေသဖြင့် အခြားတစ်ပါးသော ယဉ်ကျေးမှုပယောဂတို့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် ရန် မလွယ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် သားသမီးများမှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ရေခံမြေခံ အားနည်းလှ သော မြို့ကြီးပြကြီးတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာကြသူများ ဖြစ်ပါသဖြင့် အခြားတစ်ပါးသော ယဉ်ကျေး မှု ပယောဂတို့ ဝင်ရောက်ကူးစက်ရန် အလွန်လွယ်ပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ သည် အနည်းဆုံး ပရိတ် ကြီးနှင့် မင်္ဂလသုတ်၏

အဆုံးအမအောက်တွင် လည်းကောင်း၊ ကြေးစည်သံနှင့် ခေါင်းလောင်းသံကို နားထောင်၍ လည်းကောင်း၊ ပြောသံနှင့် အိုးစည်သံကို နားထောင်၍ လည်းကောင်း ကြီးပြင်းလာသူ များ ဖြစ်ကြပြီး သူတို့ မှာ ဟက်ပီးဘတ်ဒေးတူယူး ဟူသော သီချင်းသံများကြားတွင် လည်းကောင်း၊ အီလက်ထရွန်းနစ် ဂီတာသံများ နှင့် ဆင်သီဆိုက်ဇာသံများကြားတွင် လည်းကောင်း ကြီးပြင်းလာကြ သူများ ဖြစ်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ တွင် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ကိုယ်ခံညံ့ဖျင်းပြီး တိုင်းတစ်ပါး ယဉ်ကျေးမှု ပိုးမွှားတို့ ကူးစက်ဝင်ရောက်ရန် လွယ်နေသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်နေသည် ။ ထိုသို့သော ရောဂါပိုးမွှားတို့ ကို မိဘတစ်ဦးတည်း တိုက်ဖျက်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။ မိဘများ တွင် စားရေးသောက်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေးဖြင့် အချိန်ကုန်နေသည် ။ ကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေချည်းလည်း ထိုရောဂါကို တိုက်ဖျက်၍ မရ။ သူတို့ မှာ လည်း (ကျောင်းသားတွေ များ ရသည့်အထဲတွင်) သူတို့ အလုပ်နှင့် သူတို့ ချာချာလည်နေသည် ။ မြို့ကြီးများ တွင် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု စင်စစ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်း ပရဝဏ်တွင်းမှာ သာ တွေ့နိုင်ပါတော့သည် ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အမြင်ထဲတွင် လောကီအမြင် ပါသင့်သလောက် ပါနေသည် ဟု ပြောရ ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

သားငယ်ကို အမြန်ဆုံး ရှင်ပြုရန် ဆုံးဖြတ်သည့်အခါတွင် ဘယ်မှာ ပြုမည်နည်းဟူသော ကိစ္စ တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးသည် မရွှေ့မတို့ သဘောကွဲကြပြန်သည် ။

"ရှင်ပြုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်မှာ ပြုမှ လဲ။ အညာမှာ ပြုမှာ လား။ ရန်ကုန်မှာ ပြုမှာ လား။"

"အညာကို ဘာဖြစ်လို့ သွားတော့မှာလဲ။ ဟိုမှာ သူနဲ့ အတူ ရှင်ပြုမယ့်သူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ဘူး။ ဝမ်းကွဲ အစ်ကိုတွေလည်း ရှင်ပြုပြီးကြပြီ။ အငယ်တွေလည်း ရှင်ပြုပြီးသွားပြီ။ ရန်ကုန်မှာ ပဲ ရှင်ပြုမှာ ပေါ့"

မရွှေမက အားလုံးစဉ်းစားပြီးသားဟန်ဖြင့် မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။

"ကိုယ်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ မပြုချင်ဘူးကွာ။ အညာမှာ မိဘလက်ထက်ကတည်းက ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်တွေရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ပဲ ပြုချင်တယ်။ ရန်ကုန်မှာ တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာရင်း ဆိုလို့ လည်း မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်စတိုင်အလှူကိုလည်း ငါ ဘဝင်မကျဘူး။ ရှင်လောင်းလှည့် တော့လည်း မော်တော်ကားကြီးနဲ့ ဆိုင်းကလည်း အော်ဂင်တဂ္ဂီဂီနဲ့ ။ ပြောသံမကြား ဘာမကြားနဲ့ ၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်နှုန်းနဲ့ လူဘယ်နှယောက် ကျွေးမယ်ဆိုပြီး စာရင်းနဲ့ ပြောပေးလိုက်။ အလှူရှင်က အလှူလုပ်ခါနီးမှာ မော်တော်ကားလေးနဲ့ ရောက်လာ။ အလှူမှာ မိတ်ဆွေတွေတွေ။ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းပြော။ စားသောက်ပြီးပြန်။ တချို့ဆိုရင် ရေစက်ချ အောင်တောင် မနေကြဘူး။ တရားတောင် မနာနိုင်ကြဘူး။ သုတ်သုတ်လာ သုတ်သုတ်စားပြီး သုတ်သုတ်ပြန်သွားကြတာပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှင်ပြုတာနဲ့ မတူဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားရသလို ပဲ။ ရန်ကုန် အလှူဟာ လေးနက်မှုနည်းပြီး လူမှုရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး တွေဆုံပွဲတစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ်။"

မရွှေမသည် အနည်းငယ်တွေ သွားသည်။

"ဒါကတော့ ဝေယျာဝစ္စတွေလည်း ငြိမ်းအောင်၊ အချိန်ကုန်လည်း

သက်သာအောင် လုပ်ရ တာကိုး"

"ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ ရှင်ပြုဆိုတာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတို့ ရဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခု။ ဒီလိုပွဲမျိုး မှာ မြန်မာ့ဟန် ပေါ်နေရမယ်။ တို့ တော မှာ ဆိုရင် မောင်ရင်လောင်းက မြင်းပေါ်မှာ ရွှေထီးဆောင်းလို့ ။ ရှင်လောင်းရှေ့က ကွမ်းတောင်ကိုင်တွေက ဒါ တဗ္ဗဝတ္ထုတွေကို ကိုင်လို့ ။ ။ ရှင်လောင်းနောက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေက ရွဲလိုက်လို့ ။ အလှူအိမ်မှာ မဏ္ဍပ်တွေထိုး ညဆိုင်းနဲ့ ဧည့်ခံ၊ မနက်ကျ တော့ ထမင်းရုံကြီးတွေ ထိုးပြီး ရွာလုံးကျွတ် မီးခိုးတိတ် ထမင်းကျွေးလို့ ။ ထမင်းပွဲမှာ ဝက်သားအိုး ကြီးချက်ရယ်၊ ပဲကြီးနှပ်ရယ်၊ ငရုတ်သီးနဲ့ ငါးခြောက်အစုံကြော်ရယ်၊ သရက်ချဉ်ရယ်၊ ကြက်သွန်ဥ ကြီးနိုင်နိုင်နဲ့ ချက်ထားတဲ့ မှန်ရောင်အလှူဟင်းချိုရယ်။ ဒါတွေ အားလုံးပါတဲ့ အလှူထမင်းကို ကျွေးလို့ ။ ညနေပိုင်းကျတော့ ရှင်သာမဏေဝတ်ပြီး သံဃာတော်တွေကို ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ဒါတဗ္ဗဝတ္ထုတွေ ကပ်လှူပြီး တရားနာ ရေစက်ချလို့ ။ တရားနားပြီးတော့ ပလုပ်မြန်း ပလုပ်မြန်းနဲ့ ပြောသံကို နားထောင်လို့ ။ အလှူရှင် မပြောနဲ့ ၊ ဘေးက မြင်ရတဲ့ သူတွေတောင် ကုသိုလ်စိတ်တွေ ပွားပြီး ပီတိ ဖြစ်ရတယ်။ မြင်ရတဲ့ သူတွေမှာ သဒ္ဓါစိတ်ပေါက်လာတယ်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အစဉ် အလာကို ချစ်ခင်တွယ်တာ တတ်လာတယ်။ ကိုယ်ရှင်ပြုရင် အဲဒီလို မြန်မာပီသပြီး ကုသိုလ်တရားကို ပွားများ စေနိုင်တဲ့ ရှင်ပြုမျိုးကို လုပ်ချင်တာ"

"ဒါကတော့ ရှင် သက်သက် စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ။ ခုခါမှ ရွာလုံးကျွတ် မီးခိုးတိတ်အလှူမျိုးကို ဘယ်မှာ များ တွေ့ဖူးလို့ လဲ"

မရွှေမက တစ်ခွန်းထောက်လိုက်သည် ။

"ဒါက အဖေတို့ ခေတ်။ ဒီခေတ်မှာ ဒါတွေ မရှိတော့ဘူး" ဟု သမီးနှစ်ယောက်က မှတ်ချက် ချ၏။

အင်း သူတို့ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပေသားပဲ။ ထိုရှင်ပြုမျိုးတွေ မရှိတော့ပြီ။ ရှိသည့်တိုင် အောင်လည်း ထိုသို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရှင်ပြုနိုင်သောအင်အား ကျွန်တော့်တွင် မရှိပါ။ အညာသို့ သွားမည့်စရိတ်တွေ ကုန်ရဦးမည်။ ထမင်းရုံကြီးတွေ ဆောက်၍ ကျွေးမွေးလျှင် သောင်းချီကုန်လိမ့် မည်။ သားအငယ်ကို လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ကပင် ရှင်ပြုရန် စိတ်ကူးခဲ့ကြသော်လည်း အဆင်မပြေ သေးသဖြင့် ရွှေ့ဆိုင်းလာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုနှစ်တွင် မူ မရွှေ့မက နောက်ထပ် မရွှေ့ဆိုင်းနိုင်တော့ပြီ။

"ဒီတော့ အညာတို့ ဘာတို့ သွားပြီးလည်း လှူမနေနဲ့ ။ ရန်ကုန်မှာ ပဲ လုပ်ကြရအောင်"

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည် ။ သားရှင်ပြုဆိုတော့ အတော်အတန် ကုန်သင့်သလောက်တော့ ကုန်ဦးမည်။ အနည်းဆုံး ဂဏန်းငါးလုံးလောက်တော့ ကပ်သွားပေလိမ့်မည်။ လောလောဆယ် လက်ထဲတွင် မပြည့်စုံသေး။ အိမ်ဆောက်ထားသဖြင့် ဆပ်စရာရှိသည့် ကြွေးများကို ဆပ်ရဦးမည်။

"အေးလေ ရန်ကုန်မှာ ပဲ လှူချင်လှူပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက် အကုန်ခံမှာ လဲ။ ဒါကို အရင် စဉ်းစားရမယ်"

မရွှေ့မသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည် ။ ကျွန်တော်က ...

"ကိုယ့်သဘောကတော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ လုပ်ချင်တယ်ကွာ။ ကိုယ့် မှာ လည်း သိပ်အဆင်ပြေ သေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ တို့

ရှင်ပြုတုန်းက ဂျပန်ခေတ်။ အဲဒီတုန်းက ဆွေမျိုးသားချင်းလောက်ကိုပဲ
ဖိတ်ပြီး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး အစိမ်းလှူလိုက်တာပဲ။ ဒီလောက်ဆို
တော်ရောပေါ့"

"ဖိတ်သင့်တဲ့ သူကိုတော့ ဖိတ်ဦးမှ ပေါ့။ ကျွန်မတို့ မှာ
အလှူဒါနရယ်လို့ လည်း ကောင်း ကောင်း မပြုရသေးဘူး။
သားအငယ်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း ပြုချင်တယ်"

သူ့စကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်
အကြပ်တွေ့နေပါသည် ။ ကျွန်တော်သည် ဂဏန်းငါးလုံးအထိ
ကုန်သော အလှူကြီးများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည် ။
ဂဏန်းခြောက်လုံးအထိ ကုန်သော အလှူကြီးများကိုပင်
တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည် ။ ဖိတ်စာကိုက တစ်စောင်ကို ၁၅/- လောက် ကုန်
မည့်ဖိတ်စာ။ ဖိတ်စာကမ်းတော့လည်း ဖိတ်စာချည်း
သက်သက်မဟုတ်။ ကြွေရည်သုတ် ဒန်ချိုင့်တို့ ၊ သံမဏိချိုင့်တို့ ၊
အကောင်းစား မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ စသည့် အကမ်းအလှမ်းတွေ
ပါလိုက်သေးသည် ။ ကျွန်တော့်တွင် ရှေးက ဒါနပါရမီ နည်းခဲ့သည်
ထင့်။ ဤမျှကြီးကျယ်သော အလှူကြီးကို တတ်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။ မရွှေမ
ပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ဂဏန်းငါးလုံး နီးပါးတော့ ကုန်တော့မည်။

"အကုန်အကျ များ မယ်ဆိုရင်လည်း နောက်တစ်နှစ်ကျမှ
လှူတာပေါ့ကွာ။ ဒီအတော အတွင်း ပိုက်ဆံလေးဘာလေး
စုကြသေးတာပေါ့"

"နောက်နှစ်တော့ မစောင့်နိုင်ဘူးရှင်။ ကလေးက ကြီး လာပြီ၊
တစ်နှစ်ရွှေ့ တစ်နှစ်ရွှေ့နဲ့ ရွှေ့လာတာ များ လှပြီ။ ဒီနှစ်တော့
လှူဖြစ်အောင် လှူရလိမ့်မယ်"

မရွှေမသည် ကျွန်တော့်ကို ရာဇသံ ပေးနေလေပြီ။

"နောက်နှစ်အထိ မဆိုင်းနိုင်ဘူးလား"

"မဆိုင်းနိုင်ဘူး"

မရွှေမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေရင်း ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။
ကျွန်တော့် အကဲကို ခတ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

"ဒီနှစ်တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ထင်တယ်ကွာ။ စက္ကူမရလို့ စာအုပ်တွေ
မထွက်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ အပြင် စက္ကူနဲ့ ရိုက်တဲ့
ခါကျတော့လည်း စရိတ်စကတွေ ကြီးလို့ များများ မထုတ်နိုင်ဘူး။
တစ်နှစ်လောက်တော့ စောင့်ပါဦး"

"မစောင့်နိုင်ဘူး။ ကြာနေပြီ"

"ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိသေးတာ"

မရွှေမ၏ မျက်နှာသည် ပြုံးလာ၏။

"ကျွန်မမှာ ရှိပါတယ်"

"ဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်က ရတာလဲ"

"ဘယ်က ရရမှာ လဲ။ ရှင်ပေးတာကို သားရှင်ပြုဖို့ ကျွန်မ
ဘာသာဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး စုထားတာပေါ့"

"ဘယ်လောက်ရှိလဲ"

"ရှိပါတယ်"

"ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ"

"ခုနှစ်ထောင့်ငါးရာ"

"ဟာ အများကြီးပါလား။ နောက်ထပ် နည်းနည်းပါးပါးရှာ ထည့်လိုက်ရင် ရန်ကုန်စတိုင် အလှူလေးတစ်ခု ကောင်းကောင်း ဖြစ်ပြီပေါ့"

"နောက်ထပ်လည်း မရှာပါနဲ့ ။ ဒီငွေကို သားရှင်ပြုဖို့ ကျွန်မ ရည်မှန်းပြီးသား။ ဒီအထဲက အလျော့လည်း မခံနိုင်ဘူး။ နောက်ထပ်လည်း ရှာဖွေမထည့်တော့ဘူး။ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် လှူမယ်ဆိုပြီး နဂိုကတည်းက ရည်မှန်းပြီး စုလာခဲ့တာ။ ခု ကျွန်မ ရည်မှန်းထားတဲ့ ငွေပြည့်လို့ ရှင့်ကို ပြောတာ။ ဒီတော့ ဒီနှစ် လှူဖြစ်အောင် လှူမယ်။ ရန်ကုန်မှာ ပဲ လှူမယ်"

"လှူပေါ့။ စာမေးပွဲတွေ ပြီးလို့ သင်္ကြန်ကျခါနီးတော့ လှူလိုက်တာပေါ့"

သူက လေးနက်သလောက် ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်ပြောလိုက်ပါသည် ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သားအငယ်ဆုံး ရှင်ပြုရေးကိစ္စတွင် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကျသွားကြပြန်သည် ။ သို့ရာတွင် ဘာမှ မကြာလိုက်။ မရွှေမ၏ ငွေခုနစ်ထောင် ငါးရာထဲမှ နှစ်ထောင်ငါးရာသာ ကျန်တော့သည် ။

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း နောက်တစ်နှစ် စောင့်သေးတာပေါ့။ ရှေ့နှစ် ဆိုရင် စက္ကလေးဘာလေးရလို့ စာအုပ်တွေ ပြန်ထုတ်ချင်ထုတ်ရဦးမှာ ပါ"

ကျွန်တော်က သူ့ကို အားပေးသည် ။ မရွှေမကလည်း သဘောတူသည် ။

သို့ရာတွင် သားအငယ် ဖိုးလမင်းက လက်မခံပါ။

"ရှင်ပြုမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီနှစ်ပြု အဖေရာ။ နောက်နှစ်မှ ဆိုရင်တော့ မပြုချင်တော့ဘူး။ ကြီး လာပြီ။ ရှက်စရာကြီး။ အဖေတို့ ဟာ တစ်နှစ်တစ်နှစ်နဲ့ ရွှေ့လာတာ ကြာပြီ" ဟု ရာဇသံ ပေးပါ သည် ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ အရပ်ကြီးက ရှည်နေပြီ။ သူ့ငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလောက် ရှင်ပြုပြီးကြပြီ။

"ကဲ ဒီလိုဆိုရင်လည်း အဲဒီကျန်တဲ့ ငွေကလေးနဲ့ ပဲ ရှင်ပြုမယ်ကွာ။ စေတနာသာ ပဓာန "

သို့ဖြင့် ဖိုးလမင်းကို ရှင်ပြုရန် ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုလိုက်ကြသည် ။ ရှင်ပြုမည်ဆိုသည့်အခါတွင် ဘယ်ကျောင်းမှာ ပြုမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ တွင် ဆရာရင်းမရှိ။ မရွှေမ ၏ ဝမ်းကွဲအစ်မများ ဖြစ်သော မမစိန်နှင့် ကြည်ကြည်တို့ မိသားစုကိုးကွယ်သည့် ဆရာတော်ရှိသည် ။ သူတို့ ကား ဘာသာတရားကို အလွန်ရှိသေကိုင်းရှိုင်းကြသူများ ဖြစ်သည် ။ ဝါတွင်းဝါပ ဥပုသ်သီတင်း မှန်မှန်ဆောက်တည်ကြသည် ။ တစ်လ တစ်ကြိမ် ဆွမ်းအုပ်ပို့ကြသည် ။ ရှမ်းလမ်းက ဇေယျဝတီ ကျောင်းတိုက်ထဲတွင် သူတို့ ကိုးကွယ်သည့် ဓမ္မစာရီကျောင်း ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ရှိသည် ။ မူလ က ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မမစိန်၏ အစ်ကိုကြီးအရင်းဖြစ်သည် ။ အစ်ကို ကျောင်းထိုင် ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက်တွင် လည်း သူတို့ တစ်တွေသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော် သစ်ကို ဆက်လက်ကိုးကွယ်ကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နှင့်လည်း နီးသဖြင့် ထိုကျောင်းတိုက်တွင် ပင် ရှင်ပြုရန် ဆုံးဖြတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

"ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ဖိတ်မနေနဲ့ တော့ကွာ။ တို့ မိသားစုရယ်။ မမစိန်တို့ မိသားစုရယ်၊ ကြည်ကြည်တို့ မိသားစုရယ် တော်ပြီပေါ့။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီး ၁၀ ပါးလောက်ပင့်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ လှူဒါန်းပြီး ရေစက်ချ တရားနာတာပေါ့"

"ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကလေးကို ရှင်မပြုရသေးခင် ကျွန်မ စိတ်မဖြောင့်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ တတ်နိုင်သလောက်နဲ့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ လုပ်လိုက်တော့မယ်။ ကလေးကလည်း စိတ်ပါနေ တုန်းဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့"

ကျွန်တော်တို့ သည် ရှိသမျှ ငွေလေးကို ကြည်ကြည့်လက်သို့ အပ်လိုက်ကာ ရှင်ပြုဖို့ ကိစ္စအဝဝ ကို တာဝန်ပေးလိုက်ကြသည် ။ မမစိန်တို့ ၊ ကြည်ကြည်တို့ မှာ အလှူဒါနကိစ္စများ တွင် လုပ်ကိုင်နေကျ ဖြစ်၍ အဆင်ပြေသည် ။ သာမဏေလောင်းဖို့ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး ဝယ်ရန်နှင့် ဆွမ်းကျွေးရန် ကိစ္စတို့ ကို သူတို့ ပင် စီစဉ်သည် ။ သူတို့ သည် နဝကမ္မ ကိစ္စများကို နားလည်ပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ များစွာအဆင်ပြေပါ၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးတေဇလင်္ကာရက ရှင်သာမဏေပြုရန် ဧပြီလ၊ ဖေရက်နေ့ကို ရွေးပေးလိုက်သည် ။

ညနေ ၅ နာရီတွင် သာမဏေလောင်းကို ဆံရိတ်ခြင်း၊ သင်္ကန်းဆီးခြင်း စသည် တို့ ကို ပြုလုပ် ပေးသည် ။ ပဗ္ဗဇ္ဇာစရိယအဖြစ် ဦးပဉ္စဇင်း ဦးကောဝိဒဉာဏက ဆောင်ရွက်ပေးသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်သည် သာမဏေလောင်း၏ ဆံစတို့ ကို အုန်းပင်ခြေရင်းတွင် သေသပ်စွာ စုပုံ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ကျောင်းအပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ကြသည် ။

ကျွန်တော်သည် ဓမ္မစာရီကျောင်းကို ကြည့်၍ သဘောကျသွားသည် ။ ကျောင်းကလေးမှာ ဇေယျဝတီကျောင်းတိုက်ဝင်းကြီးထဲမှ အရန်ကျောင်းငယ်တစ်ခုဖြစ်သည် ။ သပ်ရပ်စွာ ဆောက်ထား သည့် အုတ်ခံနှစ်ထပ်ကျောင်းတိုက်ကလေးဖြစ်ပြီး ကျောင်းရှေ့တွင် စင်္ကြံ လျှောက်ရန် ကွန်ကရစ် လမ်း ခင်းထားကာ ပွရိပင်ကလေးများ တန်းစီစိုက်ထား၏။ အုန်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်း၏။

ကျောင်းပေါ်တွင် မမစိန်၊ ကြည်ကြည်နှင့် သာမဏေလောင်း၏ အစ်မများ ရောက်နေကြလေ ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးတေဇလင်္ကာရကို ဝတ်ဖြည့်ဦးချကြသည် ။

"ပဗ္ဗဇ္ဇာစရိယကတော့ ဦးကောဝိဒ။ ဘုန်းကြီးက ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပေါ့။ သြဝါဒစရိယ ဆရာတော်ကတော့ ဇေယျဝတီကျောင်းတိုက်က တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီးက ဆောင်ရွက်မယ်။ ဆရာတော်ကြီးကတော့ မနက်ဖန် တရားနာမှ ကြွလာမှာ ။ အဓိကကတော့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပါ။ ကဲ ကိုရင်လောင်း၊ ဒီလာထိုင်"

ဦးပြည်းအစိမ်းသားနှင့် သာမဏေလောင်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်ရှေ့ လာထိုင်သည် ။

"ဘုန်းကြီးကို ဝတ်ချ"

သာမဏေလောင်းက ဝတ်ချသည် ။

"ဒီလိုဝတ်မချရဘူး။ ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ ဝတ်ချရတယ်။ နဖူးရယ်၊ လက်နှစ်ဖက်ရယ်၊ ဒူး နှစ်ဖက်ရယ် ကြမ်းပြင်မှာ ထိပေစေ"

သာမဏေလောင်းသည် ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ဝတ်ချသည် ။
သူတစ်သက်တွင် ထိုသို့စနစ်တကျ ဝတ်ချခြင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ်
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဆရာတော် ဦးတေဇလင်္ကာရက သာမဏေ ဘောင်သို့
ဝင်ရာတွင် လိုက်နာရသည့် ဝိနည်းစည်းကမ်းများကို ရှင်းပြသည် ။
ရာဟု လာမင်းသားကို သာမဏေဘောင်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းစဉ်က
ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်က ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအဖြစ်၊ ရှင်
မောဂ္ဂလာန်မထေရ်က ဆံရိတ်မှု၊ သင်္ကန်းဆီးမှု စသည့်
ပဗ္ဗဇ္ဇာစရိယအဖြစ် ရှင်မဟာကဿပမထေရ် က သြဝါဒစရိယအဖြစ်
ဆောင်ရွက်ကြောင်းမိန့်၏။

"သင်္ကန်းတောင်းကော ရပြီလား"

"ရပါတယ်"

"ရပါတယ် ဘုရားလို့ ပြော"

"ရပါတယ် ဘုရား"

"ဒါဖြင့် ဆိုစမ်း"

သာမဏေလောင်းက သင်္ကန်းတောင်းကို ရွတ်သည် ။ ဆရာတော်
ဦးတေဇလင်္ကာရသည် ဗီရိထဲမှ သင်္ကန်းစုံကို ထုတ်သည် ။
ပဗ္ဗဇ္ဇာစရိယအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော ဦးကောဝိဒကို ခေါ်၍
သာမဏေလောင်းကို သင်္ကန်းဆီးစေသည် ။

"ကဲလာ။ ဝတ်ချ။ စောစောကလို ထိခြင်းငါးပါး ထိပေစေ"

သာမဏေက ဝတ်ချပြီးလျှင် သူ့ကို ဆယ်ပါးသီလ ခံယူစေပြီးနောက်
သရဏဂုံပေးလေသည် ။ သရဏဂုံပေးပြီးသည့် အခါတွင် ကား
ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ ရောက်လေပြီ။

"ကိုရင်ရဲ့ ဘွဲ့ကကော ဘုရား"

မမစိန်က လျှောက်သည်။

"ကိုရင်က အင်္ဂါသားနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"တင်ပို့လို့ ပြော"

"တင်ပို့"

ဆရာတော် ဦးတေဇလင်္ကာရသည် စဉ်းစားနေသည်။

"ရှင်ဉာဏိန္ဒပေါ့။ ဉာဏဣန္ဒကို အတိုကောက်ခေါ်တာ။
ဉာဏ်ကိုအစိုးရသော သူလို့ အနက် ရတယ်"

"ကြားလား ကိုရင်၊ ဉာဏ်ကို အစိုးရသောသူတဲ့ " ဟု ကျွန်တော်က
ပြောသည်။ ရှင်ဉာဏ ဣန္ဒသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမဆို။ ကျွန်တော်တို့
က "ကိုရင်ဘယ်နှစ်ရက်ဝတ်မှာလဲ" ဟု အတန်တန် မေးတော့မှ
"တစ်ပတ်" ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေသည်။
